

MIMNERMUS

21 Argum. ii (Sallustii) in Soph. *Ant.* Μίμνερμος δέ φησι τὴν μὲν Ἴσμήνην προσομιλοῦσαν Θεοκλυμένω ὑπὸ Τυδέως κατὰ Ἀθηναῖς ἐγκέλευσιν τελευτῆσαι.

21a Corp. proverb. in cod. Athen. 1083, ed. Kugéas, *Sitz.-Ber. bay. Ak.* 1910(4) (=Corp. *Paroem. Suppl.*, 1961, V), p.15 "ἄριστα χωλὸς οἴφει" . . . μέμνηται τῆς παροιμίας Μίμ(ν)ερμος.

22. DUBIUM

22 Schol. Lyc. 610 sqq. ἡ Ἀφροδίτη, καθὼς φησι Μίμνερμος, ὑπὸ Διομήδους τρωθεῖσα παρεσκεύασε τὴν Αἰγιάλειαν πολλοῖς μὲν μοιχοῖς συγκοιμηθῆναι, ἐρασθῆναι δὲ καὶ {Ἴππολύτου} Κομήτου τοῦ Σθενέλου υἱοῦ, τοῦ δὲ Διομήδους παραγενομένου εἰς τὸ Ἄργος ἐπιβουλεῦσαι αὐτῷ· τὸν δὲ καταφυγόντα εἰς τὸν βωμὸν τῆς Ἥρας διὰ νυκτὸς φυγεῖν σὺν τοῖς ἐταίροις καὶ ἐλθεῖν εἰς Ἰταλίαν πρὸς Δαῦνον βασιλέα, ὅστις αὐτὸν δόλω ἀνείλεν.

OLYMPUS

Suda iii. 522. 21 Adler Ὀλυμπος Μαίονος, Μυσός, αὐλητῆς καὶ ποιητῆς μελῶν καὶ ἐλεγείων.

PANARCES

Schol. Plat. *Resp.* 479bc e Clearcho

(a) ⊗ αἶνός τίς ἐστιν ὡς ἀνὴρ τε κοῦκ ἀνὴρ
ὄρνιθα κοῦκ ὄρνιθ' ἰδῶν τε κοῦκ ἰδῶν
ἐπὶ ξύλου τε κοῦξ ξύλου καθημένην